

Hegedüs Katalin: Arany metszés

Tudok vonzó lenni, de mások előtt inkább aranyra festett velencei álarcban,
csatos cipőben táncolom el a napom.

Amikor vonzó vagyok, élvezem, hogy minden könnyebb,
mosolyogva ad vissza az új pénztáros fiú és a szendvicsben is friss a saláta.

Amikor vonzó vagyok, szeretném, ha elneveznének rólam egy hidat,
egy sajtot vagy egy rozét, vagy legalább valaki ráfestené az arcom egy tűzfalra.

Álarcot, csúnyát, nem készítenek, csak aranyat vagy ezüstöt vagy éjkéket,
két kis lyukon tekingetek egy nagy térbe, mint a lovak ellenzővel, csak előre.

Amikor rád nézek és vonzó vagyok, jó lenne, ha nem csak egy szempárt látnál belőlem,
hanem azt, aki vagyok, én is próbálom benned meglátni szeretőt és a csuhás papot.

Amikor taszító vagyok, nem akarok tudni az elfordított fejelekről,
nem vagyok leprás, még megvan az orrom.

Amikor taszító vagyok, nem nézel rám, megbotlom a sima aszfalton és
a Tescoban vásárolt rózsa feje lekonyul, mire hazaérek.

Amikor taszítalak, süket a csend a fülemben,
várom, hogy rám kacsints vagy legalább mosolyogj, de
ilyenkor kikerülök a látókörödből, levegőtlen a szoba, oxigén nélküli a levegő.

Ekkor keresek egy dalt a telefonomban, belefeledkezve hallgatom,
hogy újra szép tudjak lenni, neked, nektek,
de nem mindig sikerül, nincs szándék vezérelt szépség,
csak egy dallam, ami arany metszés az álarc alatt.